

“Jan Martens, RULE OF THREE - een intieme storm,” Evelyne Bauer, *Cutting Edge*, 30 september 2017. ****

Jan Martens, 'Rule of three' ****

Een intieme storm

© Phile Deprez

Jan Martens houdt van mensen. Hij toont hen graag in al hun kronkels en bijzonderheden en gaat intelligent aan de slag met hun littekens en twijfels. In 'The common people' vulde hij het podium met gewone mensen die elkaar voor het eerst ontmoetten op scène, in 'Rule of three' kiest Martens voor drie artiesten die overtuigend hun eigenwijze persoonlijkheden in de strijd gooien. Martens' nieuwe voorstelling gaat opnieuw over individuen op zoek naar een plaats in een hectische wereld, maar zet deze keer in op brute kracht. En of dat werkt.

Voor 'Rule of three' werkt Martens met de livemuziek van drummer en electroartiest NAH en dat is een uitstekende keuze. De muzikant is net als de drie dansers een kunstenaar met een heel eigen stem. NAH echoot zowel naar de beats van underground nachtclubs als naar metal en jazz en weet met zijn sets perfect een eclectische samenleving te creëren. Met het reliëf in zijn score geeft hij de scène vorm, ondersteund door geprojecteerde teksten die gefragmenteerde verhaallijnen suggereren. De voorstelling vraagt enig denkwerk van de toeschouwer om een kader te scheppen, maar leent zich tegelijk tot simpelweg achteroverleunen en intens laten binnenkomen.

De scènes van Martens' drieluik lopen organisch in elkaar over. De dansers brengen aanzetten tot een verhaal, een hoofdstuk, een herinnering en maken onderweg een evolutie door. Ze openen met bedrukte gezichten het stuk en volgen met hun strakke bewegingen slaafs NAH's snelle ritmes. De dansers weten echter prachtig te doseren. Het stuk gaat razen en bolt dan weer uit, terwijl de drie diverse figuren steeds meer losbarsten en tegelijk naar elkaar toegroeien.

Martens zette zijn voorstelling dan ook intelligent in elkaar. De choreograaf heeft het principe van de regel van drie goed begrepen. Twee dansers die het podium delen, ga je onvermijdelijk met elkaar vergelijken, maar drie performers leg je naast elkaar, laat je elkaar spiegelen en beïnvloeden. Julien Josse, Courtney May Robertson en Steven Michel zijn elk op zich unieke types, maar weten een samenhangende performance neer te zetten door elkaars bewegingen te adopteren en anders in te kleuren.

In 'Rule of three' breekt Martens registers open. Zijn dansers zijn stuk voor stuk sterke karakters met een heel eigen bewegingstaal. Ze tonen zich even lyrisch en humoristisch als ruw en stormachtig. Samen met de excentrieke muzikale bouwwerken van NAH creëren Martens' dansers een wereld waarin mensen vechten om originaliteit en eigenheid, maar tegelijk snakken naar rust en samenhang. Deze voorstelling is indrukwekkend in haar intimiteit. Dat zou misschien al te melancholisch en doorzichtig kunnen zijn, maar bij Martens is het vooral ongelooflijk mooi.

Evelyne Bauer

© Cutting Edge - 30 september 2017